

7. Then dagen han ej sin föda får,
luktar hans anda så svåra,
han gångar sig allt för then staden,
och blås sin anda över muren.

8. Alle the hans anda känna få,
the blifva deraf strax döde,
så länge blåser han i then stad,
at han lägger aller i öde.

9. Konungen gaf them et annat råd:
hvar dag en menniska gifva;
så må thetta dock långa vårt lif,
också må vi längre få lefva.

10. Tå hvarfven voro omkring gång-
ne,
på konungens dotter mände thet falla;
borgarne gingo för slottet in
hans endaste dotter utkalla.

11. Han böd för henne både silfver
och gull,
han ville thet gjerna utgifva.
Borgare sade: »Wi vil ej,
våre barn och gjerna lefva.

12. Konung I hållen thet I hafven
sagt
och gören oss intet til mene,
eller vi gåm i slottet in
och brytom ned både stockar och stene.»

13. »Gack nu ut min käraste dotter,
tu skal til draken gånga;
jag hade tig aktat en konungsson,
och icke then draken tilhanda.»

14. Jungfrun klär sig i bästa kläder,
i the bästa, som hon hafver,
så tar hon med sig sit lekelamb,
och så af slottet utgångar.

15. Jungfrun, hon gångar af slottet
ned,
så ynkelig var hennes läte;
fader och moder kyste henne tå,
så bitterlig mände the gråta.

16. Jungfrun, hon gångar på gatan
fram,
hon vrider sina händer så svåra,
och hvart thet barn i staden var,
the fälte för henne tårar.

17. The följde henne på marken ut;
Guds hjelp kom henne til fromma;
hon steg sig uppå en liten hög,
hon mente draken skulle komma.

18. Som hon steg uppå then lilla hög,
then stund var icke för länge,
ther kom Sanct Jöran ridandes,
hans häst fast för allom springer.

19. Ridder Sanct Jöran kom ridan-
des,
hans häst för allom månd springa.
Baneret var hvitt, korset var rödt,
thet förde han i sina händer.

20. Hans baner var hvitt, hans kors
var rödt,
thet förde han i sina händer;
hans harnesk thet sken allt som en sol,
ty jungfrun honom ej kände.

21. »Stånden I här min skjöne jung-
fru,
hvi sörjen I så svåra?
Hvad är eder til möda lagdt,
I sägen thet uppenbara.»

22. »Thetta är mig til möda lagdt
mig enom drakan at gifva.
I riden bort fager ungersvän,
om eder lyster längre lefva.»

23. »Jag har Gudi lofvat thetta
och eder jungfru thesslika,
i dag vil jag eder hjelpa,
och ehr ingalunda svika.»

24. »Riden bort nu fager ungersvän,
I gören eder intet til mene,
ty detta är nog jag skal dö,
jag dör nu heldre allena.»

25. »Skulle jag nu så rida bort,
så måtte jag thet ej bekänna.
Jag skall eder frälsa i dag,
om I villen Christi tro anamma!»

26. »Gjerna vil jag Christi tro taga,
och Gud allena åkalla.
Kunnen I mig frälsa i dag,
vid Christi tro vil jag hålla.»

27. »Wårom Herre gifver jag eder,
och Christo Jesu bekänner.»
Och så kom draken af thenne sjö,
Sanct Jöran emot ränner.

28. Han stack honom i munnen in,
hans glafven flög alt i stycker;
ingen fogel flyger så snart,
som han sit svärd utrycker.

29. Ingen fogel flyger så snart,
som han sit svärd utryckte,

hand månd honom med Guds namn binda
at han sin mun åter lyckte.

30. »I gången fram, min käre jungfru,
lägger på hans hals ehrt bälte,
så att er fader och moder se,
at I nu ären frälste.

31. The ledde then draken alt til
den stad,
konungen på muren månd ropa,
och alt thet folk, som i staden var,
började tå til at löpa.

32. The ledde then draken alt til
then stad,
Sanct Jöran och then jungfru skjöne,
bode konungen taga vid Christi tro,
eller staden blir alt öde.

33. »Gjerna tager jag vid Christi tro
och ther alt mit rike
och jag gifver eder min kära dotter,
kunde hon vara eder like!»

B.

Gammalt ark, dat. 1795. Uppt. A. P. Svensson.

1. Prisad vare vår Herre Gud,
och välsignad så vare hans son,
nu vill jag för er alla sjunga,
på varje, ja på var en plats.

2. Om en man så heliger och snabb,
så är denna visan diktad,
den helga Georg en tapper riddare,
vars märke envar väl känner.

3. Nu och alltid lyssnen alla på
om den tappre riddar Jorgen,
till det kapadoniska land,
så kom det en gruvelig drake.

4. Den staden den är mycket stor,
där bodde även landets konung,
och draken sig slingra kring murenom
och hotade staden uppsluka.

5. Den draken så stygg och bålder är,
var dag skall han hava sin föda,
båd folk och få och vad han kan få,
och lämnade intet efter.

6. Om han ej fick mat båd dag och
natt,
sin föda som han ville hava,
då rest han sig opp mot muren brant,
han blåst sin anda över muren.

7. När han uppå dem sin andedräkt
blåst,
så känd det alla där innanföre,
varenda en ner till marken föll,
de dogo i gator och gränder.

8. Men konungen sad ett annat råd:
»Vad skola vi åt draken giva,

att människor och djur i ro må gå,
att envar livet må behålla.

9. Vi givom åt draken varvet om-
kring,
ett barn ifrån varje ställe,
på så sätt må draken föda få,
och vi få så roliga vandra.»

10. De borgare gjord som konungen
bjöd,
såsom befallningen var given,
för draken så måste ett barn gå,
ett barn ifrån varje ställe.

11. Då varvena var gångna ikring,
till drakens ohyggliga föda,
så måste konungens dotter gå,
och budet vart lika för alla.

12. Han bjöd för henne halva sitt rik,
till att sin dotter få frälsa;
de borgare sade: »Wi vilja det ej,
ty våra barn hade ock gärna levat.

13. Herre, I lovdén kungslig tro,
så bryten nu inte edra eder,
för eljest vi säge vid levand Gud,
ej sten på sten av slottet skall bliva.»

14. Konungen fällde tårar på kind,
allt för sin älskeliga dotter;
bad henne ute för draken gå,
så att den måtte folket spara.

15. »Gå fram för draken dotter min,
du skall åt draken nu offras,
jag had dig aktat en kungason,
och inte till villbrådsföda.»

16. Jungfrun går med vitnande kind,
och vred sina händer så svåra,
och tårarna runno på kinden ner:
»O stackars jungfru så är jag.»

17. Sin finaste kläder drog hon på,
så sorgeligen männe hon gråta,
ett litet lamm hon sen tar i sin famn,
dess huvud med tårar hon blötte.

18. »Farväl min fader, farväl min mor,
farväl i kristtrogna alle,
tills nu I haven tagit om mig vård,
nu måste jag livet mitt offra.

19. Kom följ med mig Herre Jesus
Krist,
kom du att mig arma frälsa,
i synder så är jag boren förvisst,
kom Herre att själen min frälsa.»

20. Och jungfrun vandra med myc-
ken gråt,
och alla de tårarna fällde,
en var som henne bortvandra såg,
så bitterligt för jungfrun de gråto.

21. Och jungfrun gick på grönan äng
och skådar omkring sig så vida;
dit kom riddar Jorgen ridande,
han tyglar sin häst så svåra.

22. När riddare Jorgen rider fram,
så skramlade det i hans tyglar,
hans harnisk sken som solens strål,
ej vart han av jungfrun känder.

23. »Stanna, o stanna sköna jungfrun
min,
säg mig, vi gråten I så svåra,
vad fattas att jag er i tårar ser,
jag skall er från sorgerna hjälpa.»

24. Men jungfrun svart med tårande
röst,
och vände sig emot herr Jorgen:
»Min tårar falla i stridaste ström,
mitt unga liv så måste jag offra.

25. I riden er väg, fager ungersven,
I söken nu opp edra vänner,
ty jag skall ensam för draken stå,
ett liv är det nog till att spilla.»

26. »Med Herrens hjälp jag nog vinna
skall,
jag eder från nöden skall hjälpa,
i dag sköns jungfru skall ni gå fri,
jag säger vid riddare tro och heder.»

27. Och draken den opp ifrån vatt-
net steg,
och riddar Jorgen emot den spränger;
han stack sin glav i drakens hals,
ej mer må den jungfrunen skända.

28. Ej fågelen i flykt är så snar,
som när han svärdet utdrager,
det smidat av guld, silver, järn var,
med vilket han mång under gjorde.

29. O kraftens förste, o Jesu Krist,
du kan oss alla frälsa,

lös du oss alla från syndaband
för bittra pinan och döden dina.

30. Ära så ske nu Fader vår,
desslikes också hans helga Son,
och ära ske åt den helge And,
som allan kraft har uti sin hand.

31. Nu visan om herr Jorgen sjun-
gen är,
så fröjdens er kristtrogne alla,
när rätt man av Herren hjälp begär,
så hjälper han nog oss alla.

C.

Handskrivet ark, signerat K. K. K. F. Uppt. A. P. Svensson.

1. Ut i det landet Babylon en riker
konung bodde,
en fager dotter hade han, uppå vår Gud
hon trodde.

2. En drake stor och grym och båld
ur vattnet sig upphävde,
den kröp runt omkring stadenom,
jungfrur blott den förtärde.

3. När andras döttrar förda var för
draken till att stånda,
så vart prinsessan ensam kvar, hon
månade för draken gånga.

4. Prinsessan had ett litet lamm, hon
bar det i sina armar,
och folket som på murarna stod,
de gräto över den arma.

5. Prinsessan gick mot stranden ned,
hon ropte till Gud Fader:
»Ack Herre, fräls mig hasteligt, ej vill jag
än bli döder.»

6. Och Gud han hörde den armas rop,
han hastigt sig förbarmar,
åt ängelen Mikael sade han: »Gack ned
och hjälp den arma.»

7. Och ängelen ner till jorden steg,
han ropte till riddar Göran:
»Du sadla nu din gångare grå, sen rider
du med äran!

8. Bort till det babyloniska land att
frälsa en prinsessa,
som är nu uti drakens våld, tag hjälm
uppå din hjässa.

9. Och tronens svärd jag åt dig ger,
därmed du honom skall stinga,
och Jakobs sköld du även får, du draken
skall övervinna.»

10. Herr Göran han sadla sin gångare
grå, sexhundra mil han rider,
han kommer till det babyloniska land,
när solen ur österen skrider.

11. Och Göran ned till stranden red,
han slog ihjäl den draken.
prinsessan lyfte på hästen sen, och förd
henne till sin fader.

12. Och konungen vart glad i sinn,
han låter sig hastigt döpa,
och pris och ära ske Herranom, som lät
Göran den draken döda.

D. (str. enl. A: 1—30, 32, 31, 33. Nystavning). Saltvik, Snäckö. Sj. en 60-årig gumma 13/7-93. Uppt. J. Torckell.

E. (1—5, 9—16, 17³, 19^{1,2}, 20—22). Kimito, Långvik. Sj. torparen Söderström. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

Avvikelser i D, E enligt A.

1¹ allsmäktig E — 1⁸ Jag eder en visa vill kväda D; För eder vill jag en E — 1⁴ riddar E.

2¹ Hör nu på du riddar St. Jöran E—2⁸ Vad jag säger dig E; skall D—2⁸ Capadocia D; Kappadocien E—2⁴ skall D, E; draken D, E.

3⁸ I samma stad E.

4¹ Den draken haver D; Den d. han haver en så E—4⁴ Så månde han staden E; utöda D, E.

5⁸ Blåser han sin anda ö. m. E—5⁸ [känna] få E.

7⁸ Luftar hans ande s. s. D.

9⁸ utgiva E—9⁸ Så kan E—9⁴ Om eder lyster längre leva E; länger få l. D.

10¹ När varven E—10⁸ Borgaren E.

11¹ bjöd D—11⁸ Men borgaren s. E—11⁴ gärna vill l. D.

12¹ Konungen hållen E—12⁸ Och icke hållen oss till m. E—12⁸ Helder vi gångne om E—12⁴ bryter om E; [både] D; stenar D, E.

13¹ Gack ut du min E—13⁸ Nu har jag aktat dig till en E.

14¹ J. kläder D; J. hon klär sig i b. klär E—14² hade D; då hade E—14⁸ lekelamm D, E.

15¹ slottet ut D—15² hennes låter D—15⁴ bitterligt D.

16¹ av gatan E—16⁸ vart och ett barn D, E; i staden fanns E—16⁴ Det fällde E.

17⁸ Jungfrun gick sig på en liten hög E—17⁴ Hon m. där draken E.

18⁴ [fast] D; framspringer D.

19⁸ för alla E.

20⁸ uti E—20⁴ ej honom E.

21¹ Vad ständar I h. m. kära j. E—21⁸ Vad sörjen E—21⁴ Och mig det icke uppenbara E.

22¹ Det är E—22² drake E; ena drake D—22⁸ Rider bort I fager u. E—22⁴ länger D.

23¹ haver D—23⁸ desslikes D—23⁴ Eller jag skall själver stjalpa D.

24⁸ Ty det är nog att jag D—24⁴ heller allene D.

26¹ jag taga Kristi tro D.

27¹ giver jag pris D—27⁸ O. så mot draken D—27⁴ emot honom D.

30⁴ Att I ären allt f. D.

31¹ De förde D—31⁴ Började löpa tillhopa D.

32¹ De förde D—32⁸ jungfru klare D—32⁸ Bådo D—32⁴ all öde D.

33² Och det uti allt D—33⁴ hon varda D.

31. Habor och Signe.

MELODI.

HI, S.L.S. 82, 407 (mel.); 276 (text).

Ab. Hitis, Böle.
Sj. Lisa Rosenlund.

Uppt. Karl Flodin? 1880-talet.

Det rann en ro - - sa up - på min arm, och al - - la fåg - lar som i
sko - gen satt, de yn - ka - de sig ö - ver mig. Fast hell - re ha - ver
Ha - bor ak - tat kvin - na sig den ald - ra skö - na.

TEXT.

Hitis, Böle by. Sj. och uppt., se mel.

1. Det rann en rosa uppå min arm,
och alla fåglar som i skogen satt,
de ynkade sig över mig.
— fast heldre haver Habor aktat kvin-
na (vinna) sig den aldra
sköna —

2. Det var ingen i konungens gård,
som den drömmen gissa kunde.

3. »Är det dig till glädje lagt,
att du skull vinna din mö,
så är det mig till sorgen lagt,
för hennes skull skall jag dö.

4. Är det dig till glädje lagt,
att du skull vinna ditt gelik,
så är det mig till sorgen lagt,
för hennes skull låter du ditt liv.»

5. Habor låter sig växa långt hår
och sig jungfrukläder skära,
som han skulle sig till rosenhål
och sig sluger lära.

6. När som de kommo till rosenhål,
så stiger ingen först i land
förutom Habor konungsson,
han stiger först i land.

7. »Min fader haver mig skickat
att jag skull sluger lära.»

8. »Har er fader skickat er hit,
att eder sluger lära,
så skall ni äta ur fatet med mig
och sova var natt vid min sida.

9. Har er fader skickat er hit,
att eder sluger lära,

så skall ni äta ur fatet med mig
och sova var natt vid min tärna.»

10. »Och jag är ett konungabarn så
rikt,
jag är van att vila på dun och svan.»

11. »Är ni en konungadotter så rik,
så skall ni äta ur fatet med mig
och sova var natt vid min sida.»

12. Där såto de den långa natt
och hade söm på knä,
förutom Habor, konungsson,
han skar ut rosor på trä.

13. Aldrig har jag sett någon stols
jungfru,
som så dåligt kunde sy med nål.
Och aldrig haver jag sett någon stols
jungfru,
som så nätt kunde dricka med skål.

14. Habor sätt sig uppå en stol,
och tärnan klädd av honom strumpor
och skor.

15. »Och hören I min stols Singeliten,
vad jag er säga må.
Är någon i världen till,
som er håga leker uppå?»

16. »Det är ingen annan i världen till,
som min håga leker uppå,
än Habor, konungsson,
den kan jag aldrig få.»

17. »Och är det ingen annan i värld-
den till,
som er håga leker uppå,
så kan jag i sanning säga,
Habor är er ganska när.»

18. »Och kära ni min Habor,
I snacken ej för hårt.

Här är vid våra fötter
de falska tärnor två.»

19. »Och är nu vid våra fötter
de falska tärnor två,
så har jag i vår huvudgård
den skarpa brynjan blå.»

20. »Och kära ni, min ung konung,
I soven ej så länge.
Här är Habor, konungsson,
och haver er dotter i sängen.»

21. »Och hören I mina ungarlar,
I rusten er ej så falskt.
Det kan jag er i sanning säga,
Habor är en våghals.»

22. De slogo på dörren med spårar
och spjut.
Är Habor, konungsson inne,
så skall han visserlig ut.

23. »Och hissen upp min kappa,
hon är av scharlakan röd.
Om fruar och fröknar detta si,
så ynka de sig över min död.

24. Och hissen ner min kappa,
hon är av scharlakan röd.
Han skall på jorden ligga,
fast I skullen ge mig femton liv.»

25. När som konungen kom till ro-
sendelund,
så var Singeliten bränd.
När han kom till grönan lund,
så var Habor hängd.

26. »Tagen nu den falska tärnon
och sätten henne i jorden med liv,
ty hon haver skilt mig från en dotter
och en måg så god.»
— fast heldre haver Habor aktat kvinna
sig den aldra sköna —

32. Sven Svanevit.

MELODI.
Översikt.

- a. MS, Några prof n:r 1; S.L.S. 125, 29. (B)
- b. LF, R3, 165, 179. (C)
- c. LI, Nyl. III, 70. (D)

Varianter. a. *Öb*, Korsholm.

Uppt. O. R. Sjöberg 1876.

Sven Sva-ne-son gick sig med vä-gen så lång. Där möt - te ho - nom en
val - - le - man. Och hör på du val - le-man, vad jag dig sä - ga vill, om
du kan det spörs - mål vad jag dig spörjer till.

b.¹ *Öb*, Lappfjärd.
Sj. *Karl Ulvës*.

Uppt. K. R. Sjögren 1875—76.

Jo so - len är run - da - re än som ett hjul, i him - len där
sit - - ter det fäg - ras - te ljus. Där väs - ter ha - ver so - len sitt
sä - te, var - un - der vi - lar dö - de-mannens fjä - te.

c. *Nl*, Liljendal.

Sven Svanan han gån-gar sig ett li - tet styc-ke fram. Där fick han se en

¹ Orig. tonart c-moll.

val - le - re - man. Ack hö - ren I min val - ler - man, vad som jag sä - ger
dig. Och kan du det spörs - mål, som jag spör - jer dig?

- A. I.N.E. Ingeliuska pappren 33.
B. KH, R5, 186, 117; även Några prof 4. (a)
C. LF, R3, 165, 179. (b)

- D. »Sven Svanan», LI, Nyl. III, 70. (c) TEXT.
E. BO, Svenssons saml. 4, 67. Översikt.
F. LF, R3, 165, 273.

A.

Ur Berndt August Åkermans visbok, dat. 1843.

Varianter.

1. Svän Svane wit reste den vägen fram,
där möter honom en annor wallareman.
»Och hörest du wallareman, hvad jag säger dig,
kan du svara på de spörssmål, som jag nu spör dig?»
2. »Spörssmål så hafver jag aldrig lärt,
men jag hafver slagit Kung wise ihjäl.»
»Hafver du slagit Kung wise ihjäl,
förvisst så hafver du slagit fader ihjäl.»
3. Svän Svane wit drog ut sitt blå-gula svärd:
»Nu skal du fara en ynkelig färd.»
Så högg han honom i styckena så,
som lindalöfven yppå jorden ligga må.
4. Svän Svane wit reste sig litet bättre fram,
där möter honom en annor wallareman.
»Och hörest du wallareman, hvad jag säger dig,
kan du svara på de spörssmål, som jag nu spör dig?»
5. Hvad är rundare än det rundaste hjul,
hvarunder hvilar det fägraste djur,
hvad är hvitare än svanen,
och hvem kan ropa högre än tranen?»
6. »Solen är rundare än det rundaste hjul.
I himmelen så hvilar det fägraste djur.
Och änglarne är hvitare än svanen,
och åskan ropar högre än tränen.»
7. »Hvad är svartare än ett kol,
hvem är färmare än lärkovingar små,
hvart ut ligger vägen den breda,
hvar ligger menniskan som ledast?»
8. »Synden är svartare än et kol.
Själén är färmare än lärkovingar små.
Til helfvete ligger vägen den breda,
där ligger menniskan som ledast.»
9. »Hvem kan bygga den bredaste bro,
hvar löper fisken som stridast uti flod,
hvart ut hafver solen sit sätte,
och hvart ut ligger döda mannens fotter?»

10. »Isen han bygger den bredaste
bro,
der under går fisken som stridast uti
flod.

Till väster hafver solen sitt sätte.
Till öster ligger döda mannens fotter.»

11. »Kan du alt detta, så kan du väl
mer.»

De kjämpar de drucko i dagarna fler,
Svän Svane wit strök gullringen af sin
hand

och gaf honom til den wallareman.»

B.

Korsholm. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Svän Svaneson han gick sig med
vägen så lång,
där mötte honom en Walleman.
»Och hör på du Walleman, vad jag dig
säga vill,
om du kan det spörsmål, vad jag dig
spörjer till.»

2. »Spörsmål ja kan ingalund.
I går så slog jag Wallemans konung ihjäl.»
»Och slog du nu Wisemans konung ihjäl,
så slog du Wisemans fader ihjäl.»

3. Svän Svaneson slog Walleman allt
med sin tum,
så att levern och lungan flög ut igenom
mun.
Svän Svaneson slog Walleman i styckena
små,
som lindelöv på marken, när det faller av.

4. Svän Svaneson han gick den andra
vägen fram,
där mötte honom en Walleman.
»Och hör på du Walleman, vad jag dig
spörja vill,
om du kan det spörsmål, som jag dig
spörjer till.

5. Vad är rundare som ett hjul,
och varest äro de fagrade ljud,
och vad är vitare än svanen,
och vem ropar högre än tranan?

6. Och vad är svartare än en trå,
och vad snällare än lärkvingar små,
och var haver solen sitt säte,
och var är döda mannens säte?

7. Och varest bygges den bredaste
bro,
och var går fisken mest uti flod,
och varåt är vägen som bredast,
och var ligger människan som ledast?»

8. »Solen är rundare som ett hjul,
i himmelen är de fagrade ljud.
Änglarna är vitare än svanan,
och tron ropar högre än tranan.

9. Synden är svartare än trå,
och själen är snällare än lärkvingar
små.

I västern haver solen sitt säte,
i västern är döda mannens säte.

10. Isen bygger den bredaste bro,
där under gå fiskarne i flod.
Åt helvete är vägen den bredast,
och där ligger människan som ledast.»

11. »När du kunde detta, så kan du
något mer.»

De kämpar de drucko i dagarna tri.
Svän Svaneson tog gullringen utav sin
hand

och satte den uppå Wallemans hand.

C.

Lappfjärd. Sj. Karl Ulfves. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

1. Sanvik han slogo sju konungar
ihjäl,
han slogo ock visserligen sin fader ihjäl,

ja, han slog ock honom allt med sin tum,
att där under gick både lever och lung.

— — — — —

2. »Vad äro svartare än som en korp,
och vad äro snällare än lärkevingar små,
och vem ropar högre än tranan,
och vad äro vitare än svanan?»

3. »Jo, synden är svartare än som en
korp,
och själen hon är snällare än lärkevingar
små,
och åske ropar högre än tranan,
Guds änglar äro vitare än svanan.»

4. »Vad äro rundare än som ett hjul,
och varest så sitter det fägraste ljus,
och varest haver solen sitt säte,
och varest vilar dödemsans fjäte?»

5. »Jo, solen är rundare än som ett
hjul,

i himlen där sitter det fägraste ljus,
där väster haver solen sitt säte,
varunder vilar dödemsans fjäte.»

6. »Vem äro som bygger den bre-
daste bro,
varunder går fiskar som stridandi flod,
och varest ligger vägen som bredast,
och varest vandrar människan som le-
dast?»

7. »Jo, isen han bygger den bredaste
bro,
varunder går fiskar som stridande flod,
till helvetet är vägen som bredast,
och dit så vandrar människan som le-
dast.

D.

Liljendal.

1. Sven Svanan hon gångar sig ett
litet stycke fram,
där fick hon se en vallereman:
»Ack hören I min vallereman, vad som
jag säger dig.
Och kan du det spörsmaal, som jag spör-
jer dig?»

2. »Spörsmalet haver jag icke lärt,
men väl haver jag slagit Islands ko-
nung ihjäl.»
»Och haver du slagit Islands konung
ihjäl,
så visserligen haver du slagit min fader
ihjäl.

3. Vem är vitare än svanan?
Och vem ropar högre än tranan?»
»Och ängeln är vitare än svanan,
och askon ropar högre än tranan.»

4. »Och vart går vägen som bredast,
och vart går syndarn som ledast?»
»Till helvete går vägen som bredast,
och dit vandrar syndarn som ledast.»

5. »Vad är svartare än som ett röd,
och vad är raskare än lärkovingar små?»
»Synden är svartare än som ett röd,
och själen är raskare än lärkovingar
små.»

6. »Och vad är rundare än som ett
hjul,
därunder så ligger det fagraste djur?»
»Och solen är rundare än som ett hjul,
därunder så ligger det täckaste djur.»

7. »Och var haver solen sitt säte,
och var haver dödeman sitt jäte?»
»I öster haver solen sitt säte,
i väster haver dödeman sitt jäte.»

8. »Kan du väl detta, så kan du väl
mer,
nu hava vi kämpat i dagarna fler.»
Sven Svanan strök guldringen av sin
hand
och gav den så åt den vallereman.

OTRYCKTA E. (str. enl. A: 1; 5^{1,2} 9^{3,4}; 9^{1,2} 7^{3,4}; 7^{1,2} 5^{3,4};
 TEXTER. 6^{1,2} 10^{3,4}; 10^{1,2} 8^{3,4}; 8^{1,2} 6^{3,4}; 11^{2,1,3,4}). Pel-
 linge. Uppt. A. P. Svensson.

F. (7^{1,2} 5⁴ 5 a¹ 5³; 8^{1,2} 6^{4,3} 5 a²; 5¹ 9^{3,4} 7^{3,4}
 9^{1,2}; 6^{1,2} 10^{3,4} 1² 8^{3,4}). Lappfjärd. Sj. An-
 ders Lillsjö. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

Avvikelser i E, F enligt A.

1¹ S. S. han rider sig d. v. allt f. E—1²
 Så m. där h. en vallareman E—1³ hör E;
 vad j. nu månde säga dig E—1⁴ Och k. d.
 nu de s., som jag här spörjer utå dig E.

5¹ V. ä. det väl som är r. än ett hjul E; än
 som ett hjul F—5² Och varest finner man
 de fagraste d. E—5³ svanar E; svanan
 F—5⁴ O. v. ropar F; O. vad ropar E; tra-
 nar E; tranan F.

5a Och vad skyler berg och dalar? Och
 snö skyler berg och dalar F.

6¹ Jo, s. ä. r. än ett hjul E; än som ett
 hjul F—6² där finner du de f. d. E; sitter
 de fagraste ljus F—6³ Änglar äro v. ä. sva-
 nar E; Guds änglar ä. v. ä. svanan F—6⁴
 O. tordön r. högare ä. tranar E; än som tra-
 nan F.

7¹ svartaste kol E; än en korp F—7² Och
 vad är väl snabbare E; Ja, vad äro snällare
 F; lärkevingar E—7³ [ut] F; som bredast F;
 Varthån bär den väg som är bredast E—7⁴

Och vart vandrar F; Och v. l. den männi-
 skan, som är l. E.

8¹ än svartaste kol E; än som en korp
 F—8² snabbare E; snällare F—8³ Åt E;
 helvetet går E, F; väg E; vägen F; som bre-
 dast E, F—8⁴ Och dit vandrar F; [som] E.

9¹ V. är det som bygger E; Och vem är
 som bygger F—9² Och var gångar f. E; Var
 under gå fiskar s. stridande f. F—9³ O.
 varut E; [ut] F; säte E, F—9⁴ Varut l. dö-
 demannes f. E; Och vart har dödemannen
 sitt fjäte F.

10¹ så bredast den bro E—10² som i stri-
 daste f. E; stridande f. F—10³ I västeren
 där E; I dit väster F; säte E, F—10⁴ Åt ös-
 teren ligga de dödemannens f. E; Därunder
 vilar dödemannens fjäte F.

11¹ Och vet du väl a. d. så vet d. v. än
 m. E—11² De drucko så i dagar, de drucko
 så i tre E—11³ drog guldringarne utav s.
 h. E—11⁴ Dem månde han här giva d. v. E.

33. Sorgens makt.

- a. KÖ, S.L.S. 82, 406. (C)
b. HO, S.L.S. 318, 129. (D)

MELODI.
Översikt.

a. *Ål*, Kökar.
Sj. *A. Hellström*.

Uppt. O. R. Sjöberg 1880-talet.

Varianter.

Det var en lör-dags af-ton, när rim-men fal - - - lit
på. Då bör-ja-de den dö-de till li-ten Kers-tin
gå. Hon grå-ter ef-ter ho--nom i lön-dom.

b. *Åb*, Houtskär.
Sj. *Hilda Jansson*.

Uppt. Bertel Malm 1920.

Det var en lör-dags af-ton, när rimmen fal-ler på. Då bör-jar den
dö-de till li-ten Kers-tin gå. Hon grå-ter ef-ter ho-nom i lön-dom.

A. Mäntsälä, Svenssons saml. 4, 73;
publ. Brage, årsskrift IV, 204.

C. »Olof och Kristin», KÖ, S.L.S. 82,
346. (a)

TEXT.
Översikt.

B. KÖ, S.L.S. 14, 84.

D. HO, S.L.S. 318, 70. (b)

A.

Varianter.

Mäntsälä. Ur handskrivet häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. I väven i silke, I spinnen i gull;
— de lindeträdlöv de falla —
en fästmö gråter sin sven ur vigdan mull.
— I fröjdens eder alla dagar —
2. Och ungersven gångade sig på hö-
ganlofts bro,
ju mera han grät, slätts intet han log.
3. Ungersven han knapprade med
fingrarna små:
»Stå upp sköna jungfru, drag låsena
ifrån!»
4. »På låsena så haver jag stämma
satt,
och ingen jag släpper in i denna natt.»
5. »Och skönaste jungfru, drag lå-
sena ifrån,
I gladeliga släpper er fästerman fram.»
6. Och jungfrun sprang ur sängen i
flygande hast,
till dörren här hon sparkade, så låsena
de brast.
7. De låsen flög tillbaka och reg-
larne de brast,
så gladeliga tager hon sin fästeman i
hamn.
8. Hon satte sin fästeman på för-
gyllande skrin
och tvättade hans fötter i rödaste vin.
9. »Det lider så fort, och hanen han
galar,
ej längre jag får hos sköna jungfrun
vara.»
10. »I gångar varthän som I gånga
vill,
så hjärtans gladeligen jag gångar eder
till.»
11. »Och jag är intet goder att följas
hem,
mitt hem ligger under de stora träd.»
12. De gingo sig bägge åt kyrko-
gårdsmur.
»Min skönaste älskade, du följ
mig åt.»
13. De gingo sig bägge på kyrko-
gård.
»Skönaste jungfru, se hur månen går.»
14. Sköns jungfru hon uppå månen
såg,
så hastigt den ungersven försvann däri-
från.
15. Och jungfrun hon uppå graven
satt,
där satt hon den långa, den kallaste natt.
16. »Skönaste jungfru, I sitten intet
här,
I gören mig endast en storer oro.»
17. »Skönaste jungfru, I klagen ej så,
i himmelen får jag min boning också.»
18. »Skönaste jungfru, I bedjom för
mig,
att fort jag månd bliva de saliga lik.»
19. Och jungfrun hon utav graven
bortgick,
så hastigt hon de dödssotar fick.
20. Och jungfrun hon lade sig på
sängen ned,
tre dagar därefter så vart hon död.
21. Så buro de jungfrun till kyrko-
kull
och grovo henne i vigdan mull.

22. Och glädje det blev för all sorg de unga kom tillhopa, som varit skilda
och gråt, åt.
— de lindeträdlöv de falla — — I fröjdens eder alla dagar —

B.

Kökar. Ur handskrivnen visbok, dat. 1845.

1. Dett var Härr Riddar Åke, han red sig under ö,
där fäster han Jungfru Elisa, en ung och fager mö.
2. Han fäster Jungfru Elisa med ringar utaf guld,
en månas Dag där äfter låg han i svarta muld.
3. Och dett var Jungfru Elisa, hon var så sorgeful,
dett märte Riddar Härr Åke just i den svarta muld.
4. Och dett var Riddar Åke, ur kistan upp han stod,
och fram till jungfruns boning han vandrade sin väg.
5. Då svarar Jungfru Elisa: »Jag läsär eij upp min dör,
kan du eij Frälsaren nämna som du dett kunde för.»
6. »Wet hvar gång du dig fröigdar och är i hugen glad,
då fylls min trånga kista af röda rosors blad.
7. Men hvarje gång du lider och är af sorgse mod,
då fylls min trånga kista liksom med lefrad blod.
8. Nu galer hanen den röda, och morgon timman slår,
de döda må vila i grafven och ditt jag åter går.
9. Nu galer hanen den svarta, jag därför bryter upp,
uppna står hemmelens portar och jag må skynda mitt låpp.
10. Men skåda upp till hemmlen allt till de skärnor små,
och se hur natten så gladelig lägger af sin kappa blå.»
11. Han skådade upp till hemmlen allt till de skärnor små,
[I]jorden försvan den döde, eij synes han sedan då.
12. Och hemlske Jungfru Lisa i jertatt så sorgsen hon var,
en månas dag där äfter låg hon i svarta muld.

C.

Kökar. Sj. A. Hellström. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Det var en lördagsafton, när rimmen fallit på,
då började den döde till liten Kristin gå.
— hon gråter efter honom uti löndom —
2. Han knackade på dörren med fingerna de små:
»Låt upp, liten Kristin, drag reglana ifrån.»
3. »Ack, är det herr Olof, kär fästemannen min,
så glade dig, så glade dig, jag släpper dig här in.»
4. Hon satte herr Olof på förgyllene stol,
hon kläder utav honom både strumpor och skor.

5. Den lade hon i sängen med glädje
och med tröst,
så kärleksfullt hon tryckte den döde till
sitt bröst.

6. »Ack hör du liten Kristin, gråt in-
tet mer på mig,
min salighet är större, än du ens tänka
kan.

7. Jag har nu ej tid att vara mer med
dig,
ty himmelens klockor de klämta efter
mig.

8. Ack hör du liten Kristin, drag klä-
derna på dig,
så kan du nu följa ett stycke ut med mig.»

9. När som de kommo ett stycke ut
mot byn,

de hörde änglasången allt mot himme-
lens sky,
och liten Kristin dignade till jorden.

10. När liten Kristin ur sin dvala fick
vakna upp igen,
så kommo tre Guds änglar och togo
Olof upp.

11. Hon tittade på månen och stjär-
norna de små,
men käristan var nu försvunnen däri-
från.

12. Den jungfrun hon lade sig på
käristans grav,
hon låg där och grät tills det blev ljusan
dag.

— hon gråter efter honom i löndom —

D.

Houtskär. Sj. Hilda Jansson. Uppt. Bertel Malm 1920.

1. Det var en lördagsafton, när rim-
men faller på,
då börjar den döde till liten Kerstin gå.
— hon gråter efter honom i löndom —

2. Han knackade på dörren med
fingrarna de små:
»Statt upp, liten Kerstin, tag regeln
ifrån!»

3. »Ack, är det herr Olof, kär fäste-
mannen min,
så gladelig, så gladelig jag släpper dig
härin.»

4. Hon satte herr Olof på förgyllene
stol
och kläder utav honom både strumpor
och skor.

5. Den lade hon i sängen med glädje
och tröst,
så kärleksfullt hon tryckte den döde till
sitt bröst.

6. »Ack hör du, liten Kerstin, grät
inte mer på mig,

min salighet är större än du ens tänka
vet.

7. Men hör du, liten Kerstin, tag klä-
derna på dig,
så kan du följa ett stycke ut med mig.»

8. Och när som de kommo ett stycke
ut mot byn,
de hörde änglasången högt upp i him-
melens sky.

9. Och liten Kerstin dignar ned till
jorden.

Och när som hon vaknar ur sin dvala
upp igen,
då kommo tre Guds änglar och togo
Olof upp.
— och liten Kerstin grät av helig gläd-
je —

10. Sen lade hon sig på karestans
grav.
Hon låg där och grät, tills det blev lju-
san dag.
—men liten Kerstin grät av helig glädje —

34. Styvmodern.

a. NA, S.L.S. 352, 103.	i. NA, S.L.S. 82, 363; även S.L.S. 125, 35. (D)
b. HI, S.L.S. 367, 156. (C)	j. VÖ, R6, 191, 43. (H)
c. HI, S.L.S. 367, 164.	k. VÅ, B.A. 2 n:r 19. (I)
d. ST, S.L.S. 367, 1366. (G)	l. Mariehamn, S.L.S. 29, 296. (K)
e. LT, Nyl. III. 81. (E)	m. HI, S.L.S. 82, 396. (B)
f. PO, Nyl. III, 79. (A)	n. PA, S.L.S. 512, 48; även S.L.S. 383, 59. (L)
g. HI, S.L.S. 367, 162. (N)	
h. HI, S.L.S. 367, 160. (M)	

MELODI.
Översikt.

- a. *Åb, Nagu, Nötö.*
Sj. *Svea Jansson*, f. 1905.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Varianter.

Vem är det som snoppar och grå-ter på min grav, vem är det som
snoppar och grå-ter på min grav? Sva-ra än-ge-len i him-len: Det är
di - na små barn. Till död skall in - - gen kän - - na mig.

- b. *Åb, Hitis, Bötösö.*
Sj. *Sofia Svanström*, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Dö-den är kom-men ut - i vårt land, och dö - den är kom-men
ut - i vårt land, och to-go fru Lil - ja och la - de på bår. På
det kän in - gen kän - na mig. Och to-go fru Lil - ja och la - de på
bår. På det skall in - gen kän - na mig.

c. Åb, Hitis, Vänoxa.

Sj. Alma Fagerström, f. 1883.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

d. Ni, Strömfors, Bullers.

Sj. Aina Ekström, f. 1896.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Och mo-dern in till vår Her - re gick. Hon fråg-te om hon
 skul-le till små bar - nen få gå. Så känn om de ro, ty
 sor-gen tvingar små bar - ne - na.

e. Ni, Lappträsk.

Min fa-der han res-te så högt upp i land. Han skaf-fa-de
 mig en styvmor så strang. Den sor -- gen tvin-gar små bar -- ne - na.

f. Ni, Pojo.

Nu har dö - den kom - mit till vårt land, och tatt fru
 Sil - ja bort i år. Ty det skall in - tet glöm-ma mig.

g. Åb, Hitis, Hamnholmen.

Sj. Emma Abrahamsson, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

12. Läm-nad jag in-tet ef-ter mig bol-stre-na blå? blå? Vad be-
hö-ver mi-na barn nu vi-la på strå? Vad be-
hö-ver mi-na barn nu vi-la på strå?

h. Åb, Hitis, Kyrksundet.

Sj. Sojia Ginman, f. 1857.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

9. Vem är det som snop-par och grå-ter på min grav? Så
sva-ra-de Guds än-gel: Det är di-na små barn. 10. I
mor-gon bi-ti-da skall jag be-stäl-la om e-dert hem.

i. Åb, Nagu.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Herr Pet-ter han re-ser så högt upp i land. Han
skän-ker Stols Val-borg en lil-ja så grann. Så kän-nom vi
råd. Han skän-ker Stols Val-borg en lil-ja så grann.

j. Öb, Vörå.

Uppt. O. R. Sjöberg.

Dö-den är kom-men u-ti vår by. Och

tog bort ri-ka fru Mar - - ge - - - ta från små bar-nen sin. I
him-me-len i him-me-len, där är en stor gläd-je att va - - ra.

k. Ål, Vårdö.

Sj. *Josefina Lindeman.*

Uppt. Fridolf Andersson 1909.

Fros-sa - - rin - na hon gån-gar för Her-ren att stå, hon be--
gär - de sig lov att till jor - de - rik gå. Så sor - ge - lig.

1.¹ Ål, Mariehamn.

Uppt. Karl Ekman 1892.

5. Små bar - ne - na in till sin fa - der då gick. De
frå-ga-de om de in på kyr - ko - - går-den skull få gå. Ty
det skall in - gen kän - na mig.

m. Åb, Hitis, Rosala.

Sj. *Maja Lisa Spak.*

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Fru Lil-ja blev dö-der och lag-der up-på bår, och åt - ta un-ga
sjö-män kring lik - bå - ren stå. För det kan in - gen kän-na mig.

¹ Melodien ej fullt pålitlig. *Anm. av uppt.*

n.¹ Åb, Pargas Malm.Sj. *Vendla Blomqvist*, f. 1866.

Uppt. Alfild Adolfsen 1929.

Där gin - - - go tre barn på kyr - ko - går - den in. De
sök - te sin mo - ders grav i var - je vrå. Med all ä - ra.

A. PO, Nyl. III, 79. (f)

B. »Fru Lilja», HI, S.L.S. 82, 257. (m)

C. HI, S.L.S. 367, 157. (b)

D. »Stols Valborg och fru Seder», NA,
S.L.S. 82, 1. (i)

E. LT, Nyl. III, 81. (e)

F. BO, Svenssons saml. 6, 45.

G. ST, S.L.S. 367, 1367. (d)

H. »Styvmoders sång», VÖ, R3, 165, 56; även Några prof 22. (j)

I. VÅ, B.A. 2 n:r 19. (k)

J. Helsingfors, Svenssons saml. 6, 40.

K. Mariehamn, S.L.S. 29, 296. (l)

L. PA, S.L.S. 512, 49. (n)

M. HI, S.L.S. 367, 161. (h)

N. HI, S.L.S. 367, 163. (g)

TEXT.
Översikt.

A.

Pojo.

Varianter.

1. Nu har döden kommit till vårt
land
och tatt fru Silja bort i år.
— ty det skall intet glömma mig —

2. Konungen följde sin drottning
till grav,
strax fick han se den han skulle ha.

3. Fru Röjenborg in genom dörrena
steg,
små barnena strax åt knutarna gick.

4. Det ena hon sparka, det andra
hon slog,
det tredje hon tog i håret och drog.

5. Små barnena in till sin fader går
och frågade lov på kyrkogård gå.

6. »Nej, mina små barn, ni får ej gå dit,
det är så många, som ser uppå er.»

7. Små barnena tar av sitt eget lov
och gångar så sedan på kyrkogård.

8. Det ena grät vatten, det andra
grät blod,
det tredje sörjde sin moder på jord.

9. »Vem är det, som snyftar uppå
min grav?»
Guds ängel svara: »Det är dina små
barn.»

10. »I gåen nu hem, ni mina små
barn.

I morgon skall ni få en hjärtans go
tröst.»

¹ Var. eft. samma sångare (S.L.S. 383, 59) avviker i slutet:

De sök - te sin mo - ders grav i al - la vrår. Med all ä - ra.

11. Om andra dags morgon innan
dager blev ljus,
fru Silja gick in i fru Röjenborgs hus.
12. »Lämna jag int efter mig bolstre-
na blå,
varför skall mina små barn vila på stic-
kor och strå?
13. Lämna jag int efter mig vaxe-
ljus,
varför skall mina små barn gå i mörkan
hus?
14. Lämna jag int efter mig gullet
så rött,
varför skall mina små barn lida hungers-
nöd?
15. Lämna jag int efter mig linkläder
små,
varför skall mina små barn nakna gå?
16. Vill du int vara mina små barn
för en huldans mor,
till helvetet skall jag tillreda din stol.
17. Men vill du vara mina små barn
för en huldans mor,
till himmelen skall jag tillreda din stol.»
18. Fru Röjenborg lockar små bar-
nen efter sig,
och konungen stod och förundrade sig.
19. Det ena hon kamba, det andra
hon borsta,
det tredje hon tvätta med moders tår.
20. I det hus blev glädjen stor,
små barnen fick sin huldaste mor.
— ty det skall intet glömma mig —

B.

Hitis, Rosala. Sj. Maja Lisa Spak. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. ∴ Fru Lilja blev döder och lagder
uppå bår, ∴
och åtta unga sjömän kring likbåren stå.
— för det kan ingen känna mig —
2. ∴ Fru Röjer hon stod och såg där-
uppå ∴
och tänkte bli mor åt barnen små.
3. ∴ Fru Lilja hon lades i graven
ned, ∴
fru Röjer hon stodo ett stycke därifrån.
4. ∴ Och barnen de fråga sin fader
om råd: ∴
»Kan vi på kyrkogården få gå stå?»
5. ∴ »Intet får ni på kyrkogården
få gå stå, ∴
de äro så många som undra därpå.»
6. ∴ Barnen de gjorde allt efter sin
råd, ∴
de gingo sig uppå kyrkogården att stå.
7. ∴ Den ena grät vatten, den andra
grät blod, ∴
den tredje han snuppar sin moder ur
jord.
8. ∴ »Vem är det som snuppar och
gråter uppå min grav?» ∴
Då svarade Guds ängel: »Det är dina
små barn.»
9. ∴ »Gån ni nu hem, mina barn
små, ∴
i morgon vill jag komma och giva er råd.»
10. ∴ Om morgonen bittida förrän
dagen blev ljust, ∴
så slankar fru Lilja i konungahus.
11. ∴ Fru Lilja hon slankar i kamma-
ren in, ∴
hon lockar små barnen efter sig.

12. ∴ Det ena hon klappar, det andra hon kysst, ∴
det tredje hon trycker intill sitt bryst.
13. ∴: »Lämja jag intet efter mig åker och äng, ∴:
vad behöva mina barn gå hungriga i säng?
14. ∴: Lämja jag intet efter mig bolstrena blå, ∴:
vad behöva mina barn vila på strå?
15. ∴: Vill du nu vara kära barnenas mor, ∴:
i himmelen vill jag bereda dig en stol.»
16. ∴: Det ena hon piska, det andra hon slog, ∴:
det tredje hon tog i håret och drog.
17. ∴: »Vill du inte vara kär barnenas mor, ∴:
så skall jag uti helvetet bereda dig en stol.»
— för det kan ingen känna mig —

C.

Hitis, Bötesö. Sj. Sofia Svanström, f. 1859. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. ∴: Döden är kommen uti vårt land ∴:
∴: och togo fru Lilja och lade på bår.
— på det skall ingen känna mig ∴: —
2. De togo fru Lilja och lade på bår.
Konungen själv stod och såg uppå.
3. Vem skall nu bliva kära barnenas mor?
Fru Röjer, fru Röjer skall bli deras mor.
4. Det ena hon piskar, det andra hon slog,
det tredje så tog hon i håret och drog.
5. Det ena grät vatten, det andra grät blod,
det tredje det snoppar sin moder av jord.
6. Barnena frågade konungen så:
»Skall vi åt kyrkogården få gå?»
7. »Visst skolen I åt kyrkogården få gå,
men det är så mången, som undrar därpå.»
8. »Vem är det som gråter och snoppar på min grav?»
Svara ängelen i himmelen: »Det är dina små barn.»
9. »Gåen nu hem mina barn små.
I morgon skall jag komma och giva er råd.»
10. Om morgonen innan det dager blev ljust,
då slanker fru Lilja i konungens hus.
11. »Lämnad jag int efter mig åker och äng?
Vad behöver mina barn gå hungriga till sängs?»
12. Lämnad jag int efter mig bolstrena blå?
Vad behöver mina barn gå vila på strå?
13. Blir du int bra med mina barn små,
i helvetet vill jag bereda dig stol.
14. ∴: Men lever du bra med mina barn små, ∴:
∴: i himmelen skall jag bereda dig stol.»
— på det skall ingen känna mig ∴: —

D.

Nagu. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Herr Petter han reser så högt upp
i land,
han skänker stols Valborg en lilja så
grann.
— så kännom vi råd —
Han skänker stols Valborg en lilja så
grann.
2. Sen höllo de bröllop i dagarna tre,
och ingen efter små barnena se.
3. Det yngsta grät så bitterligt,
det väckte sin moder i himmelrik.
4. Fru Seder hon frågade ängelen då,
om hon skulle neder på jorden få gå.
5. »Visst får du väl neder på jorden
få gå,
bara du kommer till skjul i år.»
6. Fru Seder hon ned av himmelen
steg,
och rosor och liljor för henne neg.
7. Fru Seder hon knaprar med fing-
rena små:
»Stols Valborg kom opp, ta låset ifrån.»
8. »Har jag icke lämnat efter mig
bolstrena blå,
att mina små barn skall ligga därpå?»
9. Sen tar hon det yngsta uppå sin
arm:
»Visst lägger du handen i kallan barm.»
10. Sen tar hon det äldsta uppå sitt
knä:
»Int är det barnet tvättat i år.
11. Har jag icke lämnat efter mig
åker och äng,
att mina små barn skall ligga i säng?
12. Har jag icke lämnat efter mig
vaxljusen sju,
att mina små barn skall ligga i ljusan
hus?
13. Har du nu varit min små barns
tri,
i helvetet skall du båd bo och bli.
14. Har du nu varit min små barns
mor,
i himmelen så skall jag bereda din stol.»
15. Fru Seder hon bad stols Valborg
god natt,
att yngsta barnets hjärta sprack.
16. Aldrig ha vi nu fått större under
se,
modren och barnet till himmelen steg.
— så kännom vi råd —
Modren och barnet till himmelen steg.

E.

Lapträsk.

1. Min fader han reste så högt upp i
land,
han skaffade mig en styvmor så strang.
— den sorgen tvingar små barnena —
2. Och bröllopet stod i dagarna tre,
men aldrig fick barnen benen på tallri-
ken se.
3. Det yngsta barnet det gräto så
hårt,
att modren hon vakna i kyrkogård.
4. Och modren upp till Jesus gick
och frågte, om hon sku få se efter sin
små barn.

5. »Visst slipper du se efter små barnen din,
men när tuppen han gol, skall du vara igen.»
6. »Statt upp fru Silla, tag klädren på dig,
att jag får tala några ord med dig.»
7. Det yngsta barnet tog hon på sitt knä,
det äldre maka hon där breve.
8. Det yngsta barnet stack handen i iskallan barm,
och hjärtat det remna och bröstet sprack.
9. »Lämna jag ej här både bolstrena blå,
att mina små barn sku få vila därpå?»
10. Nu hittar jag mina barn på stic-
kor och strå,
och själfver så vilar du på bolstrarna blå.
11. Och lämna jag ej här både åker
och äng,
att du skulle hålla min små barn med säng?»
12. Och lämna jag ej här både oxar
och kor,
att du skulle hålla mina små barn med skor?»
13. Och lämna jag ej här både silver
och guld,
att du skulle vara mina små barn huld?»
14. Och tuppen han klappa sina vin-
gar och gol,
och modren och dottren svann bort som
dagg utav jord.
15. Nu haver vi hört en så underlig
saga,
att modren och dottren till himlen for.
— den sorgen tvingar små barnena —

F.

Borgå, Lill-Pellinge. Sj. Albertina Johansson. Uppt. A. P. Svensson.

1. Herr Roli segla söder under ö,
där fäste han sig med fru Silvmö.
— men sorgen tvingar små barnena —
2. Och bröllopet stodo i dagarna två,
men barnen fick benen, som på tallriken låg.
3. Och bröllopet stodo i dagarna tri,
men ingen vill på små barnen si.
4. Det yngsta barnet gräto så hårt,
att modren vakna på kyrkogård.
5. Och modren hon frågte Jesum
om lov,
om hon till sin små barn får gå.
6. »Nog får du gå till små barnen din,
men när tuppen han gal skall du vara igen.»
7. När modren in genom dörren steg,
det yngsta barnet kände henne igen.
8. Modren hon frågte utav sina små
barn:
»Hur har eder styvmoder varit mot er?»
9. Barnen de svarade moderen så:
»Hon haver varit så strongan mot oss.»
10. »Statt upp fru Silla, drag kläder
på dig,
att jag får spörja några ord av dig.»
11. »Haver du varit min småbarn
huld,
i himmelen skall jag beställa din stol.
12. Men haver du varit mina små
barn strang,
i helvetet skall jag beställa din stol.»
— men sorgen tvingar små barnena —

G.

Strömfors, Bullers. Sj. Aina Ekström, f. 1896. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. .: Och modern in till vår Herre
gick (steg), .:;
hon frågte om hon skulle till små barnen
få gå.
— så känn om de ro,
ty sorgen tvingar små barnena —
2. »Ack gack, ack gack, men var in-
tet lång,
när tuppen den galar, skall du vara här
igen.»
3. När modern innanför dörren steg,
så (då) kände små barnen sin moder igen.
4. »Hur har er styvmoder varit emot
er?»
»En ovärdig styvmor har hon varit
emot oss.»
5. Det yngsta så tog hon upp i sin
famn,
de andra så höll hon likaså kär.
6. »Stå upp, unga fru Silla, tag klä-
derna på dig,
så att jag kan få tala några ord med dig.
7. Ert bröllop har stått uti dagarna
tre,
men ingen så ville på små barnen se.
8. Och lämna jag inte här mina bolst-
rar så blå,
att mina små barn skull få vila uppå?
9. Nu har du vilat på bolstrarna blå,
men mina små barn på klutar och strå.
10. Lämna jag inte här både hästar
och kor,
att mina små barn de skulle ha skor?
11. Lämna jag inte här både silver
och guld,
att styvmor skulle vara mot små bar-
nena huld?
12. Lämna jag inte här både åker och
äng,
att mina små barn skulle få sova i säng?
13. Ack styvmor, ack styvmor, var
icke så sträng,
i helvetet har du din spasersgång.»
14. Det yngsta stack handen i mo-
derns kalla barm,
så att bröstet det remna och lilla hjärtat
det brast.
15. Nu skall här höras ett under i dag,
att modern och dottren till himmelen
far.
16. När tuppen den gala, slog vin-
gar ihop,
då försvann modren som dag uppå jord.
17. .: »Och har jag nu varit elak
styvmor emot er, .:;
så skall jag väl bliva rätt moder emot er.»
— så känn om de ro,
ty sorgen tvingar små barnena —

H.

Vörå, Rekipeldo. Sj. Greta Grannas. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. Döden är kommen uti vår by
och tog bort rika fru Margeta från små
barnen sin.
— i himmelen, i himmelen där är en stor
glädje att vara —
2. De gräto en måna(d), de gräto
ett år,
de gräto upp sin moder, som i jorden
nedlåg.

3. Och rika fru Margeta på fönstret
stod,
hon såg sina små barn på bara golvet
låg.

4. Rika fru Margeta genom dören
steg,
hon tog sina små barn på bara knä.

5. »Och har jag intet lämnat bolst-
rena båd bruna och blå,
så ni ska få bädda mina små barn uppå?»

6. Och har jag intet lämnat både
åker och äng,
så ni ska få bädda mina små barn i
säng?

7. Och har jag icke lämnat både oxar
och kor,
att ni skall få laga åt mina små barn
ny skor?»

8. »Och lyster du mjöd eller lyster
du vin,
eller lyster du sova på armen min?»

9. »Ej jag lyster mjöd, ej jag lyster vin,
ej jag lyster sova på armen din,
jag lyster tala med mina små barn.

10. Men om du är som moder för
mina små barn,
så skall jag låta bädda åt dig en säng i
himmelens sal.

11. Men efter du är så nisker också
nätt,
så skall du få helvites pina och fläck.»
— i helvitet, i helvitet där är en stor
pina att vara —

12. Jag måste ju gå, när som tup-
pen blir gal.
— — — — —
— i himmelen, i himmelen där är en
stor glädje att vara —

I.

Vårdö. Sj. Josefina Lindeman. Uppt. Fridolf Andersson 1909.

1. .:; Frossarinna hon gånger för Her-
ren att stå .:;
Hon begärde sig lov att till jorderik gå.
— så sorgelig —

2. »Guafton, guafton fru Ådela min.
Hur står det nu till med styvbarnen din?»

3. »Det står väl bra till med styv-
barnen min.
Om dagen få de dricka båd mjöd och vin.»

4. »Lämna icke jag efter mig hästar
och kor?
Men mina små barn de få barfota gå.

5. Lämna icke jag efter mig silkes-
klänningar blå?
Men mina små barn få gå klädda i val-
maret grå.

6. Lämna icke jag efter mig bolster-
na blå?
Men mina små barn de få ligga på strå.

7. Men vill du vara bra mot mina små
barn,
så står där en stol i himmelens sal.

8. Men vill du inte vara emot mina
små barn,
så står där en stol i helvetets sal.»

9. Herr Peder kom hem till sitt fä-
dernesland,
då tog han äldsta dottern uti sin famn.

10. »Kan du icke låt små barnen på
golvet gå?
Vet du icke att vi talte vid deras moder
i går?»

.:; Herr Peder han vände sig till väg-
gen med hast, .:;
så att ögonen runno och hjärtat det brast.
— så sorgelig —

J.

Helsingfors. Ur handskrivet häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. Det bodde en herre i Lidevalla stad,
han fästade sig vid fru Gyllendal.
— men sorgen tvingar små barnena —
2. Han fästade henne och henne för-
de hem
med rödaste gullringar och silverkrona
klar.
3. De voro endast gifta i årena sju,
av små barn fingo de endast tu.
4. Då döden kom in i Lidevalla stad,
han tog med sig endast fru Gyllendal.
5. Den herren reste till andra land,
där fästade han sig en annan dam.
6. Och barnen de gingo på loftet och
gräto,
de unge de sutto vid bordet och smekte.
7. De gräto tårar, de göto blod,
de gräto till modren i svartan jord.
8. För Jesum fru Gyllendal gick sig
att stå:
»Kär Herre, kan jag till jorderik gå?»
— men sorgen tvingar små barnena —

OTRYCKTA K. (str. enl. A: 5, 7—10, 12 a, 12, 15, 17,
TEXTER. 16). Mariehamn. Sj. av en gammal gumma.
Uppt. K. Ekman 1892.

Översikt.

L. (7 a, 8^a, 9, 10, 12 b, 12 a, 12). Pargas
Malm. Sj. Vendla Blomqvist, f. 1866. Uppt.
A. Adolfsson 1929.

M. (9, 10). Hitis, Kyrksundet. Sj. So-
fia Ginman, f. 1857. Uppt. G. Dahlström
1924.

N. (12, 12 b). Hitis, Hamnholmen. Sj.
Emma Abrahamsson, f. 1859. Uppt. G.
Dahlström 1924.

Avvikelser i K—N enligt A.

5^a då gick K—5^a De frågade om de in på
kyrkogård skull få gå K.

7^a S. b. de togo då sin egen råd K—7^a De
gingo in på kyrkogården att snyfta sin mo-
der av jord K.

7 a Där gingo tre barn på kyrkogården
in. De sökte sin moders grav i varje vrå L.

8^a Den ena tog en sticka och grov på
hennes grav L—8^a D. t. det snyfta sin goda
moder av j. K.

9^a V. ä. d. som gräver L; som snoppar och
gråter på m. g. M—9^a svarade: De äro dina
s. b. K; Då L; Så M; svarade Guds ängel
L, M.

10^a Ja hör ni, mina barn, ni gånger nu
hem K; Ack mina s. b. I gånge vackert
hem L; Gåen hem, gåen hem, mina kära s.
b. M—10^a I lördag morgon skall jag komma
till er igen K; I m. s. jag komma och se ef-
ter er L; I m. bittida skall jag beställa om
edert hem M.

12^a bägge bolsterna blå L; Lämnad jag
intet N—12^a Att mina barn skull ej ligga
uppå s. o. s. K; Att mina s. b. måste ligga
på hö och strå L; Vad behöver mina barn
nu vila på strå N.

12 a¹ enligt 12^a båd(e) oxar och kor K,
L—12 a³ enligt 12^a; gå utan strumpor och
skor K; gå utan skor L.

12 b¹ enligt 12^a; åker och skörd N; både
åker och äng L—12 b³ enligt 12^a; gå hung-
riga i säng L; nu gråta efter bröd N.

15^a linnekläder också K—15^a enligt 12^a;
måste nakna gå K.

16^a Men om du har varit barnen en styv-
mor så ond K—16^a I h. s. j. låta fälla din
dom K.

17^a enligt 16^a; så god K—17^a I h. s. j.
låta tillreda ditt bo K.

O m k v ä d e. Ty det skall ingen känna
mig K; Med all ära L.

35. Sven i Rosengård.

a. RE, S.L.S. 94, 36. (D)
 b. LF, R3, 165, 317. (G)
 c. PA, I.N.E. Saml. O. A. (N)

d. KI, S.L.S. 23, 63. (H)
 e. ES, G. Dahlströms saml. (L)
 f. KV, Bygdeminnen II, IV. (I)

MELODI.
 Översikt.

a. *Öb*, Replot, Söderudden.

Sj. *Beata Lena Hallberg*, f. 1832 (lärt visan av sin mor).

Uppt. Vilhelm Sjöberg 1904.

Varianter.

Vann har du va - - rit så län - - ge, du Sven i
 ro - sen - gård? Men jag har va - rit i stal - - let, I
 kä - ra mo - - der vår. I bi - den mig på
 ro - - sen - stig, I vän - ten mig ej me - - - ra.

b. *Öb*, Lappfjärd.

Sj. Fru *Spolander*.

Uppt. Jonas Spolander 1875—1876.

Var har du va - rit så län - ge, du Sven i ro - sen -
 gård? Jag har va - rit i stal - let, kä - ra mo - der min. I
 vän - ten mig sent el - ler ald - rig.

c. *Ab*, Pargas.

Sj. Fru *Moberg*.

Uppt. Otto Andersson.

Var har du va - rit så län - - ge, svennen de ro - sen - de vår?

Jag har vattnat blac - ken, kä - ra mo - der vår. I vo - re väl I
vän - ten mig sent el - ler ald - rig.

d. *Åb*, Kimito.

Uppt. Karl Ekman 1891.

Var har du va - rit så län - - ge, Sven i ro - sen - gård?
Jag har va - rit i stal - - let, kä - ra mo - der vår. I
vän - - ten mig sent el - ler ald - rig.

e. *Nl*, Esbo, Gröndal.
Sj. *Terese Österberg*.

Uppt. Greta Dahlström 1932.

Vart har du va - rit så län - ge, Sven i ro - sen - gård?
Jag har vatt - nat häs - tar - ne, kä - - re mo - der vår.

f. *Öb*, Kvevlax, Norrminne.

Uppt. Else Tegengren.

Var ha - ver du va - rit så län - ge, Sven i ro - sen - gård?
Jag ha - ver ju va - rit i stal - let, kä ra mo - der vår.

TEXT. A. MA, Joukahainen IX, 263.
Översikt. B. KN, S.L.S. 1, 125.
C. Helsingfors, Svenssons saml. 6, 29.
D. RE, S.L.S. 94, 49. (a)
E. KB-TJ-NV-GK, S.L.S.-10, 451.
F. TJ, R5, 186, 351.
G. LF, R3, 165, 317. (b)

H. KI, S.L.S. 23, 63. (d)
I. KV, Bygdeminnen II, IV. (f)
J. EE, S.L.S. 47, 52.
K. Helsingfors, Svenssons saml. 6, 29.
L. ES, G. Dahlströms saml. (e)
M. TE, G. Dahlströms saml.
N. PA, I.N.E. Saml. O. A. (c)

A.

Malax. Sj. Johanna Sandnabba, född i Purmo. Uppt. Isak Smeds 1883.

1. »Var haver du varit så länge?»
— Sven i rosengård —
»I stallet har jag varit.»
— kära moder vår,
I vänten mig sent eller aldrig —
2. »Vad haver du gjort i stallet?»
»Jag har ryktat Brunan.»
3. »Var har du blodat rocken din?»
»Brunan har sparkat mig på magen.»
4. »Var har du blodat skjortan din?»
»Jag har stuckit min broder.»
5. »Vart skall du taga vägen?»
»Jag måste rymma ur landet.»
6. »Vad skall du göra av din gamla
fader?»
»Han måste föda sig med yxen.»
7. »Vad skall du göra utav din moder?»
»Hon måste föda sig med tenen.»
8. »Vad skall du göra utav din
hustru?»
»Hon måste taga sig en annan.»
9. »Vad skall du göra av din små
barn?»
»De måste stå och fälla tår på tår.»
10. »Vad skall du göra av din åker
och äng?»
»De måste falla under fäfet.»
11. »Vad skall du göra utav din hus?»
»De måste rockna¹ knut från knut.»
12. »Vad skall du göra av din pen-
ningar?»
»Dem giver jag åt vänner och grannar.»
13. »När kommer du åter igen?»
»När björken baras.»
14. »När baras då björken?»
»När granen lövas.»
15. »När lövas då granen?»
»När korpen vitnar.»
16. »När vitnar då korpen?»
»När svanen svartnar.»
17. »När svartnar då svanen?»
»När fjädren sjunker.»
18. »När sjunker då fjädren?»
»När stenen flyter.»
19. »När flyter då stenen?»
— Sven i rosengård —
»På den yttersta dagen.»
— kära moder vår,
I vänten mig sent eller aldrig —

B.

Korsnäs. Sj. Maja Vitaniemi. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—83.

1. »Var haver du varit så länge?»
— du Sven i rosengård —
»Jag haver varit i stallet.»
— kära moder vår,
I vänten mig sent eller aldrig —
2. »Vad haver du gjort i stallet så
länge?»
»Jag haver skrapat blacken.»
3. »Du är så blodiger på din hand?»
»Ja, fålan haver bitit mig.»

¹ 'Ruttna'. Joukahainen IX, 264.

4. »Du är så blodiger på din arm?»
»Ja, fålan haver slagit mig.»
5. »Du är så blodiger på ditt svärd?»
»Ja, jag haver slagit ihjäl min bror.»
6. »Vart skall du taga vägen?»
»Jag måste rymma landet.»
7. »Vad skall du göra av åker och äng?»
»De måste ju ligga för var mans få.»
8. »Vad skall du göra av kreaturen din?»
»De måste ju också stickas ihjäl.»
9. »Vad skall du göra av din hus och knut?»
»Di får ju väl ruttna knut från knut.»
10. »Vad skall du göra av barnen din?»
»De få ju väl stå vid andras dörr.»
11. »Vad skall du gör utav hustrun (din)?»
»Hon får väl spinna för födan sin.»
12. »När skall du komma tillbaka igen?»
»När korpen börjar att vitna.»
13. »När börjar korpen att vitna?»
»När som svanan svartnar.»
14. »När börjar svanan att svartna?»
»När stenarna börja att flyta.»
15. »När skall stenen flyta?»
»När fjäddran börjar att sjunka.»
16. »När börjar fjäddran att sjunka?»
— du Sven i rosengård —
»När som domen kommer.»
— kära moder vår,
I vänten mig sent eller aldrig —

C.

Helsingfors. Sj. Vilhelmina Lehtinen (lärt visan av sin mor, som var från Österbotten).
Uppt. A. P. Svensson.

1. »Vart haver du varit så länge?»
— du Sven i rosengård —
»Jag har varit vid sjöstrand.»
— allra kär moderen vår,
I vänten mig sent eller aldrig —
2. »Hur är du så blodiger om din hand?»
»Hästen haver ju sparkat mig.»
3. »Hur är du så blodiger om ditt svärd?»
»Jag haver ju slagit min broder ihjäl.»
4. »Vart tänker du taga vägen då?»
»Jag haver ju tänkt att rymma bort.»
5. »Vad skall du göra av de barnen små?»
6. »De få gå för andras dör att söka där sitt bröd.»
6. »Vad skall du göra av din hustru då?»
»Hon får ju arbeta för födan sin.»
7. »Vad skall du göra med din trogna hund?»
»Honom jag tager med på vandrigen min.»
8. »När tänker du komma tillbaka då?»
»När stjärnorna dansa på himlen blå.»
9. »När börja stjärnorna dansa på himlen blå?»
»När gråstenen flyter på vattnen.»

10. »När flyter gråstenen på vatten?»
 »När korpen han vitnar och svanan blir blå.»

11. »När vitnar korpen och när blånar svanan?»
 »När solen den svartnar.»

12. »Och när svartnar solen?»
 »När himlens klockor klämta.»

13. »När klämtar himlens klockor?»
 — du Sven i rosengård —
 »När domsbasunen klingar.»
 — allra kär moderen vår,
 I vänten mig sent eller aldrig —

D.

Replot. Uppt. Vilhelm Sjöberg 1904.

1. »Vann har du varit så länge?»
 — du Sven i rosengård —
 »Men jag har varit i stalle.»
 — I kära moder vår,
 I biden mig på rosenstig, I vänten
 mig ej mera —

2. »Vad har du gjort i stalle?»
 »Jag har vattnat fålar alle.»

3. »Vi är ditt svärd så blodig?»
 »Jag slog ihjäl min broder.»

4. »Vad ärnar du då göra?»
 »Jag skall ur landet draga.»

5. »När får jag dig hemvänta?»
 »När kyrkan hon blir änka.»

6. »Och när blir kyrkan änka?»
 »När där finns inga bänkar.»

7. »När får jag dig hemvänta?»
 »När korpen han blir viter.»

8. »Och när blir korpen viter?»
 »När svanen hon blir svarter.»

9. »När får jag dig hemvänta?»
 »När järnet det flyter.»

10. »Och när flyter järnet?»
 »Då fjädrer den sjunker.»

11. »När får jag dig hemvänta?»
 »När alla enbär mogna.»

12. »När mogna enbär alle?»
 »Då flickor gift sig alle.»

13. »När får jag dig hemvänta?»
 »När sparven spänner höken.»

14. »Och när spänner sparven höken?»
 — du Sven i rosengård —
 »När höken blivit vinglös.»
 — I kära moder vår,
 I biden mig på rosenstig, I vänten
 mig ej mera —

E.

Gamlakarleby—Kronoby—Nedervetil—Terjärv. Sj. Sofia Finnilä. Uppt. H. Ståhl 1889.

1. »Vart haver du varit så länge?»
 — du Sven i roser vår —
 »Jag har varit i stallet, klappat blacken?»
 — I ömma moder vår —

2. »Var haver du blodat din skjorta?»
 »Blacken haver sparkat mig på magen.»

3. »Var haver du blodat din värja?»
 »Jag har stuckit ihjäl min broder.»

4. »Vart skall du nu taga vägen?»
 »Jag tänker att upp åt landet.»

5. »När kommer du hem tillbaka?»
 »När som gråstenen flyter på vattnet.»

6. »När flyter då gråsten på vattnet?»
»När som granarna bliva med löven.»

7. »När bliver då granar med löven?»
»När som björkarna bliva med barren.»

8. »När bliver då björkar med barren?»
»När som alla flickor bliver gifta.»

9. »När bliver då alla flickor gifta?»
»Uppå den stora domedagen.»

10. »När kommer den stora domedagen?»

— du Sven i roser vår —

»Uppå den yttersta dagen.»
— I ömma moder vår —

F.

Terjärv. Uppt. J. E. Wefvar.

1. »Vann haver du varit så länge?»
— du Sven i rosenvård —
»Jag har varit i stallet och skrapa
blacken.»
— I ömma moders vård —

2. »Vann haver du blodat din skjorta?»
»Blacken har sparkat mig i magen.»

3. »Vann haver du blodat din värja?»
»Jag har ihjälstuckit min broder.»

4. »Vart skall du taga vägen?»
»Jag har tänkt att ge mig på landet.»

5. »När kommer du hem tillbaka?»
»När som gränarna bliva med löve.»

6. »När kommer du hem tillbaka?»
»När som björkarna bliva med bare.»

7. »När kommer du hem tillbaka?»
»När som korparna bliva vita.»

8. »När kommer du hem tillbaka?»
»När som svanorna bliva svarta.»

9. »När kommer du hem tillbaka?»
»När som alla flickor bliva gifta.»

10. »När bliver då alla flickor gifter?»
»Uppå den stora dagen.»

11. »När är den stora dagen?»
— du Sven i rosenvård —

»Uppå den stora domedagen.»
— I ömma moders vård —

OTRYCKTA G. (str. enl. A: 1, 2⁴, 5, 8—10, 13¹16²,
TEXTER. 17¹15², 16¹18², 19). Lappfjärd. Sj. fru Spo-
lander. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

Översikt. H. (1, 2, 4, 5, 8, 9, 13¹16², 17¹15², 16¹18²,
19). Kimito. Uppt. K. Ekman 1891.

I. (1, 2, 4¹3², 4 a¹ 4², 9, 11, 13¹15², 16¹18²,
19). Kvevlax, Norrminne. Uppt. Else
Tegengren.

J. (4¹3², 4, 5, 13¹16², 17¹15², 16¹18²). Esse.
Uppt. J. Finnäs 1894.

K. (1—5). Helsingfors. Sj. Fru Lind-
holm, f. 1826 (lärt visan av sin mor). Uppt.
A. P. Svensson.

L. (1², 4, 5, 8¹9², 13¹16², 17¹15², 16¹18²,
19¹17², 18¹19²). Esbo, Gröndal. Sj. Terese
Österberg. Uppt. G. Dahlström 1932.

M. (1, 3) Tenala. Sj. Agnes Friman, f.
1902. Uppt. G. Dahlström 1928.

N. (1², 4, 3). Pargas. Sj. Fru Moberg.
Uppt. Otto Andersson.

Avvikelser i G—K enligt A.

¹ Vart . . . K, M; V. har . . . G, H, L
—¹ Jag har varit i stallet G, H, M; Jag
haver ju v. i s. I; Jag har v. vid sjöa-
strand K.

² har H; Vad gjorde du vid sjöstrand
K—² J. h. vattnat fålarne H; J. h. vattnat

fålen min K; J. haver ju skrapat blacken I;
J. h. vattnat hästarna L; J. h. vattnat
blacken N.

³ Vi är din hand så blodig K; Hur är du
så blodig om handen M—³ Jo, blacken
slog m. p. m. I; Bru haver mig sparkat J;

Gråhåsten han har sparkat mig K; Jo, blacken haver mig bitit M; blacken råka sparka mig N.

4¹ V. haver d. b. ner s. d. I; din skjorta J; vantarna din N; Var h. d. blodat ditt svärd J; Vi är ditt svärd så blodigt H, K, L—4² slagit H, K, L; J. haver G, I; ju s. ihjäl en I; m. broder ihjäl K; m. yngste b. ihjäl L; ihäl G; Näsan börja blöda N.

4a¹ Var har du gjort av din broder I.

5¹ Vad s. d. göra här K; då ta vägen H; då undan fly L—5² J. m. väl . . . G; [ur] G, J; J. skall r. av l. H; J. skall nu i landsflykt gånga K; J. skall fly till främmande länder L.

8¹ V. gör du då av d. h. H; Vart s. d. g. av hustrun din G; Vart lämnar du hustru och barn då L—8² Hon får spinna för födan H; Hon får väl spinna för födan sin G.

9¹ enligt 8¹ G, H; av barnen G; av barnen små H; V. s. d. med de små barnen I—9² D. m. väl komma i annan mans vård I; D. m. väl gå för andra mans dörr (*el. tigga födan sin*) G; De få gå för var mans dörr H, L; och fälla mången tår L.

10¹ Vart s. d. av åkern din G—10² Han får väl falla lind på lind G.

11¹ V. s. d. med dina vackra hus I—11² D. m. väl falla knut från knut I.

13¹ N. skall du komma G, J; tillbaka G, H; hem J; sen tillbaka I; tillbaka då L.

15² N. svarta k. han ljusnar I; N. k. han vitnar H, J; N. k. börjar vitna G; Då när. . . L.

16¹ [då] L; N. ljusnar svarta k. I; N. börjar korpen vitna G; korpen då J; Och. . . [då] H—16² Då när. . . L; N. s. hon s. H, J; börjar svartna G.

17¹ enligt 16¹ G, H, L—17² Då n. fjärdret s. L.

18¹ [då] fjärdret L—18² enligt 16² G, J; N. gråstenen han f. H; Då när gråsten f. L; N. stjärnan faller till jorden I.

19¹ enligt 16¹ G; flyter gråsten H, L; N. faller stjärnan till jorden I—19² Stenen han flyter aldrig H; När domens dagar stunda I; När solen går upp i väster G; Då när d. y. d. är och vi alla för domen skall stå L.

Om kv.¹ saknas i I, J, L; Du Sven i r. G; Du tvenne rosen god J; rosendegård K; Svennen de rosende vår N—Om kv.² Käre . . . L; Du kära . . . J; Kär moderen min K; Du dyra moder vår L; I vare väl, I vänten . . . N.

36. Den lillas testamente.

FB, I.N.E. Saml. O. A. (mel.); saml. S. Grönfors (text).

Åb, Finby, Pettu.
Sj. Tilda Troberg.

Uppt. Otto Andersson.

Var har du va - rit så län - ge, dot - ter El - la min?
Jag har va-rit hos amman, styv-mo-der min. Aj, aj så ont de gör.

Finby, Pettu. Sj. se mel. Uppt. Saga Grönfors 1931.

1. »Var har du varit så länge?»
— dotter Ella min —
»Jag har varit hos amman.»
— styvmoder min,
aj, aj, så ont jag har —
 2. »Vad har amman givit dig till
mat?»
»Pepparkaka, stekter ål.»
 3. »Vad skall du ge din moder?»
»Skarlakanet det röda.»
 4. »Vad skall du ge din broder?»
»Gråhåsten och guldsadeln.»
 5. »Vad skall du ge din syster?»
»Guldringarna de röda.»
 6. »Vad skall du ge din amma?»
— dotter Ella min —
»Hon skall bli förbannad.»
— styvmoder min,
aj, aj, så ont jag har —
-

37. Ella lilla.

- a. Arw. n:r 68. (A)
b. ST, Nyl. III, 120. (C)
c. PO, Nyl. III, 118. (B)

MELODI.
Översikt.

a.

Det bod-de en fru allt sö-der un-der ö. Hon ha--de en

dot-ter som ett Ma-ri - e - frö. Och ro mig ö-ver sjö-ar-ne med å - ror.

Varianter.

b. NI, Strömfors.

Och jung-fru In-ga sa-de till skep - pa-ren sin: Och pumpen nu,

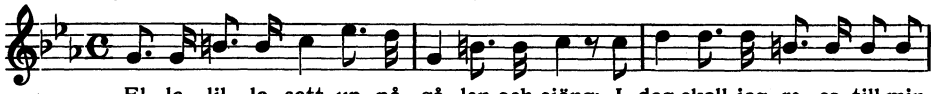

pum - pen nu, el - jes vi för - gås. Vi ro en ö - - ver

sjön och till Å - - land.

c. NI, Pojo.

El-la lil-la satt up-på gå-len och sjöng: I dag skall jag re-sa till min

kä-ra fäs-te-man. I ror mig ö-ver sjön med de å - ror.

- A. »Fröken Adelin», Arw. II, 8. (a)
B. »Ella lilla», PO, Nyl. III, 118. (c)
C. »Jungfru Inge», ST, Nyl. III, 120. (b)
D. »Fru Margreta», TJ, R5, 186, 283.

TEXT.
Översikt.

A.

Uppt. A. I. Arwidsson.

Varianter.

1. Det bodde en fru allt söder under ö,
hon hade en dotter som ett Marie frö.
— och ro mig över sjöarne med åror¹ —
2. Till henne fria fyra, till henne
fria fem,
till henne fria konungen av Engeland
själv.
3. De spådde henne död medan hon
var fästemo,
att hon i grymma vågor skulle få sin död.
4. Och fästeman kung Helleborg
han skriver ett brev,
och beder fröken Adelin komma till ön.
5. Fröken Adelin hon gångar till
skepparen sin:
»Kära min skeppare, hissa seglen upp!»
6. »Fröken Adelin, I vänten så liten
en stund,
det växer en storm mitt på havets
grund.»
7. »Och storma nu huru det storma
vill,
i dag skall jag se allra kärasten min.»
8. Och när som de kommo allt mitt
uppå hav,
det blåste en storm, slog skeppet i kvav.
9. Fröken Adelin hon ropar till skepparen sin:
»Käre min skeppare, kasta ut mitt guldskrin!»
10. Skepparen han kasta hennes röda
guldskrin,
att vattnet det stod som vita hermelin.
11. Fröken Adelin hon ropar till
skepparen sin:
»Käre min skeppare, kasta ut min gångare grål!»
12. Och skepparen han kasta hennes gångare grål,
att vattnet det slog över guldsadlad häst.
13. Fröken Adelin hon ropar till
skepparen sin:
»Käre min skeppare, pumpa vattnet ut!»
14. »Jag haver nu så pumpat, att
jag spottar blod,
det hjälper icke mer, i dag skall vi dö.»
15. Fröken Adelin hon ropar till
skepparen sin:
»Om någon av eder kunde komma till lands.
16. Så hälsa kung Helleborg så mången god stund,
som liljorna växa i rosendelund.
17. Och hälsa kung Helleborg så mången god natt,
som stjärnorna uppe på himmelen satt.
18. Och hälsa kung Helleborg så mången god dag,
och säg jag håller bröllop i Ålands hav.»
19. Och skepparen han ensam slapp till lands,
han tacka sin Gud, som hjälpte honom fram.
20. Nu möter han kung Helleborg på den bestämde strand:
»Var är nu fröken Adelin, fästemo min?»

¹ Omkvädet sjunges även: Och ro mig över sjöarne till Åland (el. till söder under ön).
Anm. i *Arw.* II, 11.

21. »Fröken Adelin hon hälsa så
mången god stund,
som liljorna växa i rosandelund.

22. Och fröken Adelin hon hälsa så
mången god natt,
som stjärnorna uppe på himmelen satt.

23. Och fröken Adelin hon hälsa så
mången god dag,
hon håller nu bröllop i Ålands hav.»

24. »Och håller hon nu bröllop i
Ålands hav,
så skall det ock bliva min sista dag.»

25. Kung Helleborg han fattar sitt
förgyllande svärd
och slutar sin bana på den jorden här.

26. Då kommer vågen med fröken
Adelins lik,
det fägnar arme båtsman i dess sorgetid.

27. Han begraver dem bägge uti
en grav;
där sova de sött till domedag.

28. Det växte tvenne träd uppå de-
ras grav,
det ena tager det andra i famn.
— och ro mig över sjöarne med åror —

B.

Pojo.

1. Ella lilla satt uppå gålen och sjöng:
»I dag skall jag resa till min kära fäste-
man.»
— I ror mig över sjön med de åror —

2. »Men Ella lilla säg, intet seglar du
i dag,
ty seglar du i dag, så går det i kvav.»

3. Ella lilla sprang till havets strand,
befalte sin själ i Gud Faderns milda hand.

4. Och när som de kommo på Ålands
hav,
det blev ett Herrans väder, det börjar
gå i kvav.

5. Ella lilla kastar ut gullkronan så
röd:
»Nu ha vi ingen undanväg, vi måste
alla dö.

6. Om någon av eder skulle komma
i land,
så hälsa kung Gilleborg, min kära fäste-
man.

7. Hälsen kung Gilleborg så mången
god stund,
som sandkorn uti havet och löv uti lund.

8. Hälsen kung Gilleborg så mången
god dag,
att jag dricker mitt bröllop i Ålands hav.»

9. Och skepparen, som låg uti vågen
och sam,
han hade tretton mil till det närmaste
land.

10. Skepparen han går på kung Gil-
leborgs gål,
ute för honom kung Gilleborg står.

11. »Välkommen, välkommen, kära
skeppare till mig!
Hur mår Ella lilla, fästemon min?»

12. »Ella lilla hälsar så mången god
stund,
som sandkorn uti havet och löv uti lund.

13. Ella lilla hälsar så mången god dag,
hon dricker sitt bröllop i Ålands hav.»

14. Kung Gilleborg han går till ha-
vets strand,
där alla skeppsläk plär flyta i land.

15. När han kom till stranden och såg,
då fick han se var Ella lilla låg.

16. Sen tager han henne under sin arm,
och träder med henne till kyrkogården
fram.

17. Med svärdet gräver han graven
djup,
med hatten bär han mulden ut.

18. Han gräver den graven bred och
lång,
där de skulle ha sin spatseregång.

19. Sen lägger han svärdet mot en
rot,
att udden löft hans hjärta emot.
— I ror mig över sjön med de åror —

C.

Strömfors.

1. Och jungfru Inge sade till skep-
paren sin:
»Och pumpen nu, pumpen nu, eljes vi
förgås.»
— vi ro en över sjö och till Åland —

2. »Kära jungfru Inge, vi hava så
gjord,
vi hava nu pumpat att alla spotta blod.»

3. »Och kasten i havet min gångare
grå,
ty här är ej annat än gullsadeln uppå.

4. Och kasten i havet mitt röda gull-
skrin.»
Ja, ovanpå vattnet flöt det röda äl-
medin.

5. »Och kasten i havet min gullkrona
röd,
här hjälper ej annat, här måste vi dö.»

6. Och nio mil var där närmast till
land.
»Så hälsan kung Källeborg, min käresta
för sann.

7. Och hälsan kung Källeborg så
mången god stund,
som liljorna växa i rosendelund.

8. Och hälsan kung Källeborg så mån-
gen god natt,
som stjärnorna äro på himmelen satt.

9. Och hälsan kung Källeborg så
mången god dag,
och sägen att mitt bröllop står på Ålands
hav.»

10. »God dag, god dag, du skeppare
fin!
Hur står det till med jungfru Inge, allra
kärestan min?»

11. »Jungfru Inge låter hälsa er så
mången god stund,
som liljorna växa i rosendelund.

12. Jungfru Inge låter hälsa er så
mången god natt,
som stjärnorna äro på himmelen satt.

13. Jungfru Inge låter hälsa er så
mången god dag,
och säger att hennes bröllop står på
Ålands hav.»

14. Kung Källeborg han svartnade
i synen som en jord,
på tre hela timmar så talte han ej ett ord.
— vi ro en över sjö och till Åland —

D.

Terjärv. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Fru Margreta hon gångar sig av och an,
i morgon skall hon resa till sin käraste man.
— de rodde mig över sjön med de årar —
2. »Kära du min syster, du blir ju här i natt,
det blåser upp ett väder, som är förfärligt starkt.
3. Kära du min syster, du blir ju här en stund,
det blåser upp ett väder, som rör dig i grund.»
4. »Blåsa vad det blåsa vill, och blåsa vad det må,
i morgon skall dricka min kära mans skål.»
5. Om dagen lätt fru Margreta skjuta sitt skepp ifrån land,
då glömde hon bort Gud Fader och den Helge And.
6. När fru Margreta har kommit ett stycke ut på sund,
så blåst där upp ett väder, som rörde dem i grund.
7. Ut kastar fru Margreta sin gångare grå,
i vattnet såg hon honom flyta med gullsalen uppå.
8. Ut kastar fru Margreta sin dunbädda blå,
som hon haver vilat så mången god natt uppå.
9. Ut kastar fru Margreta sina barn små,
i vattnet såg hon dem flyta med sitt fagergula hår.
10. Alla de små barnen de räckte upp sin hand:
»Och kära ni vår moder, hjälpen oss i land!»
11. »Nej kära mina barn små, jag ej det förmår,
det står till Gud Fader, om jag själv slipper fram.
12. Kära du styrman, du som vid stäven står,
låt fartyget nu här ej förgås!»
13. »Nej, pumpat har jag vatten, så att jag spottar blod,
men fartyget vill ej mera lyda ror.»
14. Styrmannen han hoppade i vattnet, men ej sank;
fem och femtio mil hade han till det närmaste land.
15. Tredje torsdagskväll kom han nu till land,
— — — — —
16. Herr Källarvalde han satte sig uppå en stock,
det är för sent att vänta den aldrig kommer opp.
— de rodde mig över sjön med de årar —
17. Herr Källarvalde han satte uppå en sten,
det är för sent att vänta den aldrig kommer mer.
— fru Margreta hon vilar hos små barnen sin —

38. Herr Peders sjöresa.

MELODI.
Översikt.

a. TU, B.A. 3, 8. (F) b. BO, I.N.E. Saml. O. A. c. KY, I.N.E. Saml. O. A. d. HE, Nyl. III, 56. (K) e. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. f. SA, I.N.E. Saml. O. A. g. HI, S.L.S. 367, 128. (Q) h. HI, S.L.S. 367, 131. i. ES, B.F.A. n:r 12; även FB, I.N.E. Saml. O. A.; även PA, S.L.S. 16, 85. (G) j. PÅ, J. Rosas saml. n:r 4. k. KO, S.L.S. 352, 85. (S) l. KY, I.N.E. Saml. O.A. m. T.J, S.L.S. 506, 126 (II); även ST, S.L.S. 367, 1365. n. LF, S.L.S. 523, 56. o. IÖ, S.L.S. 508, 52. (EE) p. NA, G. Dahlströms saml.; även S.L.S. 352, 84; även KO, S.L.S. 352, 90. (GG)	q. ÅI, S.L.S. 29, 144. (T) r. ES, G. Dahlströms saml. s. SI, I.N.E. Saml. O. A. t. Åbo, I.N.E. Saml. O. A. u. EN, S.L.S. 281, 14. (Y) v. RE, S.L.S. 52, 157. (L) x. Gamlakarleby, R5, 186, 341. (M) y. LU, S.L.S. 512, 55; även SO, I.N.E. Saml. O. A. z. LE, S.L.S. 512, 54. å. BÖ, S.L.S. 508, 47. ä. FB, I.N.E. Saml. O. A ö. BÖ, S L.S. 508, 48. (DD) aa. KA, A. Adolfssons saml. bb. NA, S.L.S. 82, 369. (B); även S.L.S. 82, 369. (A). cc. KO; HO, Fagerlund, Anteckningar n:r 4. (E) dd. LF, S.L.S. 523, 57. ee. KB, S. Snåres saml. ff. NA, S.L.S. 24, 262. (I)

Varianter. **a.** NI, Tusby.

Uppt. Hanna Hagbom.

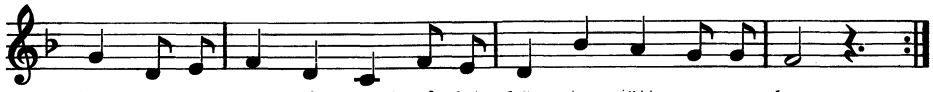
Det var den un-ga herr Pe-der, han upp till sin fos-ter-mo-der
gick och frå-ga-de av hen--ne, vad död han skul-le dö.

b. NI, Borgå, Pellinge.
Sj. Alfred Lindroos.

Uppt. Otto Andersson 1907.

Herr Pe-der han går sig ne--der till strand, spat-
se-ra-de på snö-vi-tan sand. Han skul-le nu

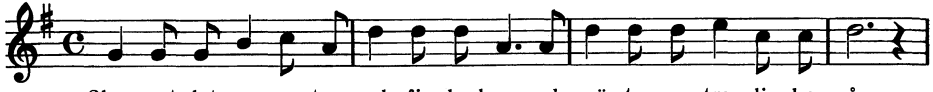

byg - ga ett skepp så grannt, på det bäs - ta sätt som man kan.

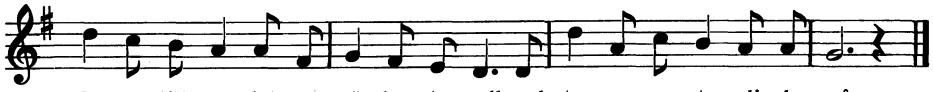
c. *Nl*, Kyrkslätt.

Sj. *Karl Hertzman*.

Uppt. Otto Andersson.

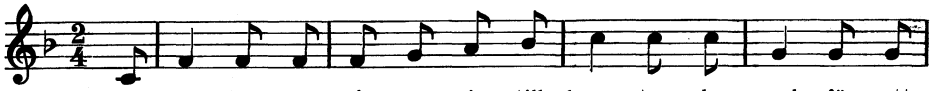

Skep-pet det var u - tav val - fis - ke - ben, och mäs - ter - na tre li - ka - så.

O - van - till var det av rö - das - te gull, och top - par - na tre li - ka - så.

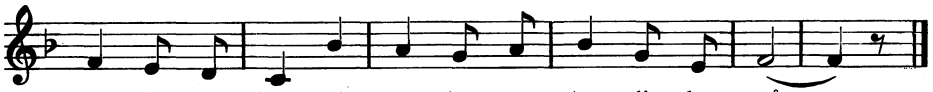
d. *Nl*, Helsinge.

Herr Pe - der han gån - gar sig till havs - stran - den ned för att

byg - ga ett för - gån - gan - de skepp. Han bygg - de ett skepp u - tav

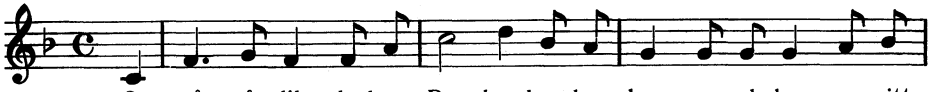

val - fis - ke - - ben, och mäs - ter - na tre li - ka - - så.

e. *Ål*, Vårdö.

Sj. *A. J. Andersson*.

Uppt. Otto Andersson.

Se på vår lil - la herr Pe - der, hur han kru - sar och kam - mar sitt

hår. Han frå - ga - de av sin fos - ter - mor, vad död han skul - le få.

f. *Ål*, Saltvik.

Sj. *Olga Serafina Eriksson*, f. 1854.

Uppt. Otto Andersson.

Det var den lil - la herr Pe - - der, som kam - mar och kru - ser sitt hår.

Han fråg - te u - tav sin fos - ter - mor, vad död han skul - le få.

2. Men ak - ta dig väl för de böl - jor - na blå, att du ej för - lo - rar ditt un - ga - liv.

g. *Åb, Hitis, Bötösö.*
Sj. *Sofia Svanström*, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Det - ta var her - ren Pe - - - der, han lå - ter sig byg - ga ett

skepp. Han ha - de så många byggmäs - ta - re, som han skulle håll - la i skick.

h. *Åb, Hitis, Vänö.*
Sj. *Tekla Bergen*, f. 1870.

Uppt. Greta Dahlström 1929.

i.¹ *Nl, Esbo.*
Sj. *Syskonen Forsberg*.²

Fonogr. Otto Andersson. Uppt. G. Dahlström.

Herr Pe - der han gån - gar sig i kam - ma - ren in, han kammars och han

kru - sar sitt hår. Sen gån - gar han sig till fos - ter - mo - dern in, och

frå - gar vad död han skall få.

¹ Varianter (Saml. O. A. och S.L.S. 16, 85) i huvudsak lika, men i 2. takten c c a (el. c) f.

² Visan sjöngs i oktaver av en manlig och en kvinnlig röst. *Anm. i fonogr. uppt.*

2. Och in-te ska du [. . . .] i sot-sän-gen dö, ej hel-ler blir du
sla-gen i krig, men ak-ta dig då för böl-jor-na de
blå, att de ic-ke för-kor-ta ditt liv.

j. *Nl, Pärnä.*Sj. *Emilie-Louise Malm.* (lärt visan av Otto Henriksson.) Uppt. John Rosas 1931.

Herr Pe-der han gån-gar sig i kam-ma-ren in, han kru-sar och kammar sitt
hår. Sen gån-gar han sig till fos-ter-mo-dern sin, och
frå-gar vil-ken död han skall få. Sen få.

k. *Åb, Korpo, Galtby.*Sj. *Augusta Andersson, f. 1871.*

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Herr Pe-der han gån-gar sig på sjö-stran-den ned för att byg-ga åt

l. *Nl, Kyrkslätt.*Sj. *Fredrik Bäckström.*

Uppt. Otto Andersson.

Herr Pe-der han gån-gar sig på sjö-stran-den ned för att byg-ga åt

sig ett skepp. Ja det va det all-ra stör-sta skep - - pet, som
up - på böl - jan gick. gick.

m.¹ Öb, Terjärv.

Uppt. Erla Lund 1928.

Ett skepp vill jag byg-ga ut-av re - nas-te gull, och mas-ten ut-av
val-fis-kens ben. Och flag-gor-na skall va-ra ut-av re-nas-te gull, och
vim - pe-len li - - ka - så. Och -så.

n. Öb, Lappfjärd.

Sj. *Maria Nygård*, f. 1892.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Ett skepp vill jag byg-ga av den lät - tas-te kork, och mäs-ter-na av
klar el-fen - ben. Det skep - pet skall ly - sa som av rö - das-te gull, och

o. Åb, Iniö, Jumo.

Sj. *Emelia Erkas*, f. 1866.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1928.

Ett skepp vill jag byg-ga av den lät - tas-te kork, och mäs-ter-na av
klar el-fen - ben. Det skep - pet skall ly - sa som av rö - das-te gull, och

¹ Variant fr. ST (S.L.S. 367, 1365): punkterad takt; slutet:

mäs-ter-na skall ly - sa li - ka - så. Det - så.

p.¹ Åb, Nagu, Nötö.
Sj. Svea Jansson, f. 1905.

Uppt. Greta Dahlström 1926.

q. Ål.

Uppt. Karl Ekman 1892.

Och Pe-der han gån-ga-de på kam-ma-re-golv för att kamma och
kru-sa sitt hår. Sen gån-ga-de han in till fos-ter-mo-dern
sin och frå-ga - de vad död han skul - le få.

r. Nl, Esbo, Gröndal.
Sj. Terese Österberg.

Uppt. Greta Dahlström 1932.

¹ Varianter fr. NA, Nötö (S.L.S. 352, 84) och KO, Rosklax (S.L.S. 352, 90) överensstämma i huvudsak.

s. *Nl, Sibbo.*Sj. *Maria Johansson.*

Uppt. Otto Andersson.

Herr Pe-der han gångar i sin kam - ma - re in och kam - mar och
 pud - rar sitt hår. Sen gån - gar han in till sin fos - - ter - mor och
 frå - ga vad död han skul - le få.

t. *Åb, Åbo.*Sj. *Betty Elfving.*

Uppt. Otto Andersson.

u.¹ *Nl, Ekenäs, Skäldö.*Sj. *Alma Sundström, f. 1891.*

Uppt. V. E. V. Wessman 1917.

Herr Pe - der han gån - gar till havsstranden ned för att byg - ga ett för -
 gån - gan - de skepp. Han bygg - de ett skepp ut - av val - fis - ke - ben, och
 mäs - ter - na tre li - ka - så.

v. *Öb, Replot.*

Uppt. Vilhelm Sjöberg 1896.

Det var ju en un - - ga herr Pe - der, han kam - mar och

¹ Orig. tonart C-dur.

kru - sar sitt hår. Han gån - gar sig ned till sin mo - - der att
frå - ga vad död han skull få.

x. Öb, Gamla Karleby.

Uppt. J. E. Wefvar.

y. Ål, Lumparland, Norrboda.
Sj. Viktoria Andersson, f. 1869.

Uppt. Alfild Adolfsson 1929.

Och Pe - der han gån - ga - de till fos - ter - mo - dern sin, och frå - ga - de vad
död han skul - le få. Ja, in - - tet skall du dö up - på so - te - sän - gen din, ej
hel - ler bli - va sla - gen ut - i krig.

z. Ål, Lemland, Vesteränga.
Sj. Sojia Jansson, f. 1876.

Uppt. Alfild Adolfsson 1929.

E - rik Per han gån - ga - de åt kam - ma - ren sin, där kam - ma - de
han och put - se - ra - de sitt hår. Sen gån - ga - de han till sin fos - ter - mo - der
in, och frå - ga - de vad död han skulle få.

¹ Enl. variant fr. SO (Saml. O.A.) är t. 3: ; eljest i huvudsak lika.

å. Ål, Brändö, Fiskö.
Sj. *Anna Lindén*, f. 1879.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1928.

Herr Pe-der han gån-gar sig till fos-ter-mo-dern in, och frå-ga-de vad
död han skul-le få. Nej, in-te skall du dö up-på so-te-sän-gen din, ej
hel-ler bli-va sla-gen ut - i krig.

ä. Åb, Finby, Pettu.
Sj. *Tilda Troberg*.

Uppt. *Otto Andersson*.

Herr Pe-der han gån-gar i kamma-ren in att kam-ma och kru-sa sitt
hår. Sen gån-gar han sig till sin fos-ter-mo-dern in och
frå-ga-de vad död han skul-le få.

ö. Ål, Brändö, Fiskö.
Sj. *Joh. A. Gran*, f. 1868.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1928.

Herr Pe-der han gångar sig till fos-ter-mo-dern sin, och frå-ga-de vad
död han skul-le dö. Nej, in-te skall du dö på so-te-sän-gen din, ej
hel-ler bli-va sla-gen i krig.

aa. Nl Karis, Köpskog.
Sj. *Alma Berglund*, f. 1880.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1933.

Herr Pe-der han frå-ga-de sin fos-ter-mor, vad död han skul-le